

Toměnebavína

Byla sobota a děti se chystaly na výlet s paní Láryfáry. První se probudil Tomáš, rozběhl se do Magdina pokoje a stáhl z ní deku.

„Vstávej!“ zašeptal vzrušeně. „Rychle vylez, jdeme k velké skále!“

Magda se převálila a otevřela oči. „Nikam nejedeme, protože prší.“

„To snad ne!“ vykřikl Tomáš a běžel k oknu. „Ale ano,“ řekla Magda. „V noci jsem se vzbudila a slyšela jsem déšť. Bylo mi do breku.“

Tomáš vytáhl roletu. Venku se opravdu spustil vydatný jarní lijavec. Tloukl schlíplé tulipány a zuřivě bušil do střechy. Tomášovi bylo skoro jedenáct let, ale taky měl pláč na krajíčku, protože se na výlet už několik týdnů těšil.

Těšily se všechny děti. Paní Láryfáry se s nimi chystala k velké skále a k vodopádu. Měli v úmyslu vylézt nahoru, rozhlédnout se po kraji dalekohledem a opékat si buřty na ohništi. Chtěli vyrazit už o půl sedmé ráno.

„Hromskej déšť!“ přilepil se Tomáš nosem na okno. Magda se zakutala až po bradu do peřin. „Já snad dneska ani nebudu vstávat,“ prohlásila. „Je sobota, to zas bude nuda!“

Zklamany Tomáš se taky vrátil do postele. Ležel, díval se ke stropu a poslouchal, jak po stříšce verandy bubnují kapky. Měl zlost na celý svět.

Mračil se jako čert a švihal svým páskem od kalhot po nábytku, když je maminka konečně zavolala k snídani.

„Nech toho,“ napomenula ho maminka. „Ještě tou přezkou něco poškrábeš!“

„Ten déšť mě štve!“ zlobil se Tomáš. „Proč musíš vždycky v sobotu pršet, mami?“

Paní Krásnohorská se zamyslela. „Asi ti to připadá nespravedlivé, že je celý týden hezky a v sobotu prší, ale musíš to brát tak, jak to je. Kde je Magda?“

„Ta prý ani nebude vstávat,“ kabonil se Tomáš u snídane.

„Když prší a z výletu sešlo, můžeš třeba uklidit sklep,“ navrhl tatínek.

„To mě neba!“ povzdechl Tomáš.

„Co vzdycháš? Jako bys nevěděl, že i méně příjemné věci nám bývají k užítku. Když v sobotu prší, máme aspoň příležitost uklidit sklep. S chutí do toho, půl je hotovo! A teď vytáhni z postele svou línou sestru!“

„Nebud’ na toho kluka tak přísný, Václave,“ řekla paní Krásnohorská, když Tomáš odešel. „Musíš si uvědomit, že to pro něj musí být hrozné zklamání, že prší. Uklid sklepa mu samozřejmě nemůže vynahradit sobotní výlet. Mimochodem, vždycky si to nejradši děláš sám!“

„Děti jsou dneska zhýčkané,“ prohlásil pan Krásnohorský. „Jako kluk jsem se na uklid sklepa vždycky těšil. Byla tam příjemná tma a chládek a já jsem nemusel okopávat celé půldne na parném slunci zelí.“

Paní Krásnohorská se usmála. „Jenže tvoje matka mi vyprávěla, že jsi odmalička v zimě jezdil na hory a v létě plaval, chytil ryby a hrál si s kamarády. To bych ráda věděla, jestli ti zbýval čas na přehrabování špinavých kramů ve sklepe a okopávání zelí na parném slunci!“

„Jezdil jsem o prázdninách k dědečkovi na venkov,“ opáčil pan Krásnohorský a vstal od stolu. „V jedenácti letech jsem musel tvrdě pracovat, ale nestěžoval jsem si. Líbilo se mi to. Dnešní děti jsou rozmazlené.“

Ozvalo se dupání. Přiběhla Magda. Měla na sobě džínsy a minčiny modré saténové pantoflíčky. Vypadala jako rorajs, vlasy měla rozježené, jako by se snad česala šlehačem.

„Tohle mě neba,“ ušklíbala se místo pozdravu a namazala si topinku tlustou vrstvou másla.

„Kdo ti dovolil nosit mé nejlepší pantofle?“ houkla na ni paní Krásnohorská. „Běž se učesat, přijď ještě jednou a nezapomeň na dobré jitro.“

Magda vyplázla jazyk na Tomáše a šla udělat, co jí maminka nařídila. Paní Krásnohorská se už předem hrozila, jaký náročný den ji čeká.

„Dneska máš příležitost dodělat si to své letadélko, Tomáši,“
prohodilá.

„To mě neba.“

„Opravit si řetěz u kola?“

„To mě taky neba.“

Magda se vrátila ve svých pantoflích a s přičísnutými vlasy, na půl úst pozdravila a dala se do jídla. Paní Krásnohorská se radši otočila ke dřezu s nádobím.

Tomáš se opřel o kuchyňskou linku a řekl: „Ten déšť je k vzteku! Co budeme dělat?“

Maminka navrhla několik možností, ale Tomáše nejvíc z toho bavilo opírat se o skříň a říkat: „To mě neba!“

Za chvíličku Magda dojedla a připojila se k bratrovi. Nechtěla si šít šaty na panenku, nechtěla malovat ani hrát hry, natožpak utírat nádoby po snídani!

Paní Krásnohorská byla s rozumem v koncích a už se chystala, že je opravdu pošle uklízet půdu a sklep, když tu zazvonil telefon. Volala paní Láryfáry a prosila, aby k ní Tomáš s Magdou přišli. Paní prý musí něco důležitěho říct a zve je na oběd i na večeři. Paní Krásnohorská slíbila, že to vyřídí. Řekla také, že jí spadl kámen ze srdce. Aspoň je nebude mít v domě, když je venku takový nečas.

Paní Láryfáry se zasmála. Všechny maminky v okolí jsou na tom prý stejně.

Magda s Tomášem si tedy vzali pláštěnky a holínky a vyrazili k paní Láryfáry. Déšť jim šlehal do obličje, chlístal z okapů, proudil po ulici. Před domem Klokočnickových se ucpal jeden kanál a celá ulice byla pod vodou. Magda s Tomášem v té velikánské louži štourali klackem tak dlouho, až našli mřížku, a vlastnoručně odstranili všechno listí, aby mohla voda zase odtékat. Chvilí to šlo, ale pak najednou *glup* – a kanál se znovu ucpal. Magda začala zkoumat proč. Štourala klackem, až vytáhla černý hedvábný šátek. Byl celý mokrý a potrhaný, ale Magda si všimla, že má jeden cíp na uzel. Uvnitř se dalo nahmatat cosi tvrdého. Snažila se tu motanici rozvázat, ale šátek byl nasáklý vodou a všechno úsilí bylo marné. Magda s Tomášem se nakonec rozhodli, že u paní Láryfáry uzel ustrihnou.

Když dorazili na místo, ostatní děti už tam byly. Na verandě před domem se vršila velká hromada holínek a deštníků, háčky v předsíni byly ověšené mokřými pláštěnkami. Paní Láryfáry Tomášovi a Magdě otevřela a řekla jim, ať si odloží a jdou dál, protože jim musí sdělit něco důležitého.

Magda jí ukázala černý šátek a paní Láryfáry ho odnesla do kuchyně. Za chvíličku se vrátila a na dlani nesla kulatou zlatou minci.

„Ten šátek asi sloužil nějakému pirátovi jako talisman. Můj manžel mívával zrovna takový. Pamatuju si, že na něm byla i lebka se zkříženými hnaty. Ten peníz si pečlivě ulož. Máš kapesník?“

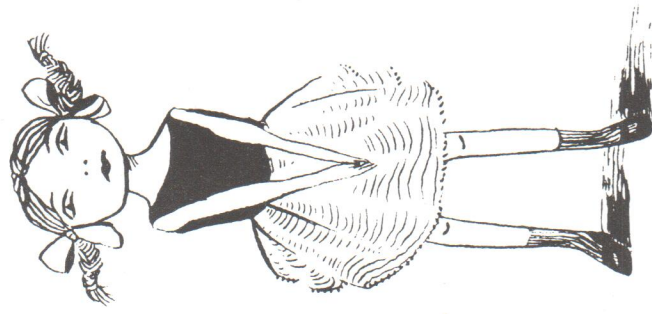
„Nemám,“ odpověděla po pravdě Magda. Paní Láryfáry jí tedy půjčila svůj. Zavázala zlaták do uzlíčku a přišpendlila kapesník Magdě k zadní kapse u kalhot.

„A teď půjdeme za ostatními. Možná se ještě dnes přesvědčíme, je-li to opravdu pirátský talisman.“

Na podlaže v pokoji seděli Maruška Robíšková, Katka Kroužilová, její bratr Robert, jeho kamarád Říša, Hubert Preclík, Trudička Pytlíková, Řehoř Bulíček, Zuzanka Drápalová, Mařenka Tůmová, Čeněk Zámečník, Jarda Tomek, Petra Martinová, Šárka Brouková, Polyxena Gráfová, Kornel Smetáček, Bertík, Láďa a Zuzanka Šedivých, Fanda a Kateřina Peroutkovi, Gabriela a Vilém Zahradnickovi, Alan a Vítek Krivohlavých, Pergolka Žouželková, Anka a Janka Hráškovy, Miloš a Miriam Trikalovi, Šárka Roubalová, Julie, Linda, Honza a Jožka Jandovi, Vendulka a Matěj Holubovi, Kryštof Novák, Darek, Běda a Alice Klokočnickovi, Arnošt Arnold, Pavla, Petr a Prokop Tušlovi, Říša Vilímek, Markétka Matysová, Bohouš, Štěpán a Sylva Francovi, Míla a Líba Zdvíhalovi.

Paní Láryfáry se posadila na stoličku u krbu a udělala u nohou kousek místa pro psa Darebu, kočku Tapku a čuníka Kvída (ten už měl být tou dobou u Drápalových, ale zůstal doma, protože nechtěl přijít o výlet). Ustrkla si trochu čaje, zatleskala a vyžádala si ticho.

„Vím, že pro vás bylo velké zklamání, když jste se dnes ráno probudili a viděli, že prší. I já jsem byla zklamaná. Nemohla jsem

v noci spát, do oken mi tloukl déšť. Vaše maminky mi potvrdily, že máte dnes všichni od rána špatnou náladu. Já si ale říkám, že když prší a nedá se jít na výlet, máme vlastně štěstí. Potřebuju, abyste mi s něčím pomohli.

Před lety jsme se s panem Láryfáry rozhodli, že náš dům bude celý vzhůru nohama. Odmalička jsem po takovém domě toužila. Vždycky jsem si představovala, jak by asi vypadal. Dlouho jsme nemohli sehnat nikoho, kdo by nám ho postavil. Tesari a stavitelé tvrdili, že stavět dům vzhůru nohama je holý nesmysl. A tak ho pan Láryfáry postavil sám. Nebylo to prý nic těžkého, stačilo vzít pláněk obyčejného domku a obrátit ho. Jak víte, pan Láryfáry býval zamlada pirátem a nashromáždil obrovský poklad. Část zakopal na dvorku, zbytek poschovával po domě v tajných přihrádkách a zásuvkách.

Neprozdílal mi to, dokud nebyl dům hotový. Teprve pak mi řekl, že ty tajné přihrádky a zásuvky s pokladem mi vystačí na celý zbytek života. Neukázal mi však, kde všechny ty skryše jsou, protože mi chtěl dopřát tu radost, až po nich budu pátrat a hledat poklad.

Dokud byl pan Láryfáry naživu, žádné bohatství jsem nepotřebovala. Jednoho krásného dne jsem ovšem utratila poslední peníze. Prohledala jsem kdeco, až jsem nakonec objevila tajnou schránku s penězi. Vydržely mi skoro rok. Hledala jsem dál a našla jsem další tajnou zásuvku s hručkami zlata. Tak jsem to dělala celých deset let a žila jsem si, jak víte, docela bezstarostně. S tím je ale teď asi konec. Skořicové hnědé oči se jí zalily slzami. Paní Láryfáry zamrkala a pokračovala:

„Vidíte, i kdyby dneska nepršelo, stejně bychom nemohli na vý-

let, protože v tomhle domě už není vůbec nic k jidlu. Včera jsem spotřebovala poslední zbytek mouky, takže bych ani nemohla upéct koláče na cestu. Všechny peníze jsem postupně utratila a teď marně hledám a pátrám, jestli ještě neobjevím nějakou tajnou skryš nebo zásuvku. Včera jsem byla dlouho do noci vzhůru a doufala jsem, že do rána něco najdu, abych nakoupila zásoby, ale nepovedlo se mi to. Nedá se vyloučit, že už žádá další tajná přihrádka neexistuje a všechny peníze jsou fuč. Ale to se mi nechce věřit. Pan Láryfáry věděl, že mi zdraví slouží a že budu dlouho ho živa. Spíš si myslím, že už neumím ty tajné skryše tak dobře hledat. Proto jsem vás dnes pozvala, abyste mi pomohli. Znáte tedy v domě každý koutek a máte dobré oči. Jestli je tu něco schovaného, určitě to objevíte.

Teď mi ovšem dejte čestné slovo, že o tom nepovíte živé duši – dokonce ani svým maminkám a tatínkům. Jak by se někdo dověděl, že v domě jsou schované peníze, chodili by mi sem lupiči a zloději. Doufám, že do oběda něco najdete, a když ne, uvaříme si čaj a budeme pokračovat v pátrání. Čaje i vody mám naštěstí dost. Jestli dovolíte, půjdu si teď na chvilku odpočinout k sobě do pokoje. To hledání mě trochu zmohlo.“

Kvídno vyskočil a pomohl paní Láryfáry vstát. Pak spolu s Darbou a Ďapkou doprovodili starou dámu po schodech a opatrně za ní zavřeli.

Děti zůstaly jako opáčené. První se ozval Jožka: „To by tak hrálo, abychom ty peníze nenašli! Určitě jsou zahrabané někde ve sklepi!“

Vyrazili s Honzou ke dveřím. Čeněk Zámečník s Fandou Peroutkou a Katčíným bratrem Robertem se rozběhli za nimi.

„My bychom měly umýt hrnky od čaje a dát do pořádku kuchyň, co říkáte, děvčata? Všichni si po sobě sklídte nádobí,“ nařídila Maruška Robíšková.

„Já myslím, že musíme to pátrání nějak zorganizovat. Každý do-
stane svůj úsek a bude podávat hlášení,“ rozhodl Hubert Preclík.

„Budeme hlásit do rádia?“ vykulila Janka Hrášková oči.

„Do jakého rádia, ty hloupá? Říkal jsem podávat hlášení, jako se to dělá na vojně.“

„Zatím ty hrnky do dřezu jen naskládáme a půjdeme taky hledat. Až najdeme poklad, umyjeme je,“ řekla Majka Tůmová. Odnesla hrneček a rozběhla se ke spízi. „Tady hledám já!“

„Moje bude jídelna,“ prohlásil Hubert Precífk.

„Nemůžeš zabrat celou jídelnu pro sebe,“ zarazila ho Katka Kroužilová. „Dostaneš jen kus. Já si vezmu na starost příbormík.“

Rozběhla se ke starodávnému příbormíku vestavěnému do zdi mezi kuchyní a jídelnou. Talíře se ukládaly z kuchyně a odebíraly se z jídelny. Katka to nevěděla, zato Hubert ano. Prolezl spodní příhrádkou, nepozorovaně pootevřel dvířka do jídelny, vysunul ruku a štipl Katku do lýtky. Ta vypískla leknutím, jako by ji uštkla zmije.

„Promiň, já jsem si myslel, že je to pirátský hnát!“ chechtal se Hubert. Vtom vběhl do dveří udýchaný Jožka.

„Představte si, paní Láryfáry má úplně zaplavený sklep! Je tam hrozná hloubka, budeme pátrat v loďkách! Fanda Peroutka to zkoušel na pekáči, ale převrhl se a je mokrá jak myš. A s těmi svými velkými lodáky taky tak vypadá!“

„Pospěš si, Jožko, a přines Fandovi suché oblečení!“ ozval se ze sklepa Honzův hlas.

„Kde ho najdu, co myslíte?“ obrátil se Jožka na děvčata.

„Paní Láryfáry má spoustu věcí na půdě,“ řekla Maruška. „Počkej, něco donesu.“

Ze chvilku přiběhla s červeným županem, který vytáhla ze starého kufru. Zavolala na Fandu, ať se jde usušit a převléknout. Požádala Honzu s Jožkou, ať naštípou trochu dříví na zátop. U krbu se pak všechno usuší.

Voda ve sklepe sahala až ke čtvrtému schůdku a pořád stoupala. Zmáčený Fanda stál na schodech, Honza i ostatní kluci hbitě pádlovali ve vaničkách, škopcích a neckách, ťukali na zdi a párali po pokladu. Přišel i Jarda Tomek a radil jim, aby hledali kanál, který má odvádět ze sklepa vodu, ale kluci jen mávli rukou a řekli, že musí nakouknout do každé škvíry, dokud je hladina vysoko a je vidět i za trámy.

Děti prošmejdlily celý dům. V poledne už měly sedmnáct tajných příhrádek, všechny bohužel prázdné. Tu první objevila

Petra. Chtěla se podívat do zásuvky u kuchyňského stolu a trhla s ní, až ji úplně vytáhla. Za ní se ukázala další příhrádka. Petra vykřikla a všichni se hned kolem ní seběhli, dokonce i Fanda Peroutka, který vypadal v dlouhém červeném županu jako rarášek.

Pak přišel Jožka s jednou nohavicí namočenou až po zadek a hlásil, že taky objevil skryš ve skřínce s náradím. Náhodou se o ni opřel, když odstrkoval své necky, aby nenarazily do Honzova plavidla. Nalezená schránka byla však rovněž prázdná.

Majka našla maličká dvířka na stropě ve spízi a za nimi další prázdnou skryš.

Maruška objevila, že se v pokoji pro hosty dá odšroubovat jedna noha u postele. Uvnitř našla vysunovací trubku, což byl čtvrtý úkryt, opět prázdný.

Arnošt Arnold, který si jen čírou náhodou malou chvilu listoval v encyklopedii, našel uvnitř knihovny nenápadnou posuvnou destičku. Když ji odstrčil, zjistil, že za ní je taky tajná příhrádka.

Tomáš Krásnohorský si všiml cihly, nepatrně vyčuhující z krbu, ale zakryté závěsem. Když se cihla vysunula, ukázala se za ní dutina, ovšem i ta byla prázdná.

Polyxena Gráfová odhalila prkno v podlaze, které se dalo nadzvednout. Pod ním byla také prázdná schránka.

Magda stála u okna, pozorovala hustý déšť a myslela si: Všichni už něco našli, jen já ne. Všichni už objevili nějakou tajnou skryš, jen já mám takovou smůlu! Chudinka paní Láryfáry potřebuje peníze a já nevím, kde je hledat.

Oči se jí zalily slzami. Sáhla po kapesníku, ale vzpomněla si, že ho nemá, a otřela si oči rukou.

„Co se ti stalo?“ ozvalo se za jejími zády.

Byla to malá Linda Jandová. Stála opuštěně za záclonou a cucala si palec.

Magda si povzddechla: „Každý už něco našel, jen já ne.“

„Já taky ne,“ utěšovala ji Linda. „Je to tu už prohledané. Ti větší a rychlejší mě vždycky předeženou. A mám hlad. Určitě je už odpoledne.“

Pergolka Žouzelková, která seděla opodál v obstarožním

křesílku, řekla: „Jsou skoro dvě hodiny. Taky už umírám hladu. Nenašel by se tu aspoň nějaký koláč?“

„Ani jeden,“ zavrtěla hlavou Magda. „Ale uvaříme si čaj. Vsa-
dím se, že i paní Láryfáry si dá říct.“

„Jak se to dělá?“ vyzvídala Linda.

„To nic není. Nasypeš trochu čaje do konvice a zaleješ ho vodou,“
vysvětlila jí zkušená Pergolka, která ovšem čaj ještě nikdy nevařila.

„Tak nám ho udelej,“ řekla Magda. „My se s Lindou ještě podí-
váme na půdu.“

Výškrábaly se po úzkém točitém schodišti, ale na půdě už krámo-
valy Maruška Robíšková, Anka a Janka Hráškovy a Julie Jandová.

„Tenhle kufr bude můj!“ vykřikla Anka.

„Ne, já ho mám zamluvený!“ mračila se Julie.

„Prohlédám ten starý psací stůl,“ rozhodla se Janka.

„To klidně můžeš,“ usklíbila se Maruška. „Ale Jarda Tomek se
Řehořem Bulíčkem ho už celý vymetli.“

„Podívám se do téhle krabice s hračkami,“ řekla malá Linda.

„Kdo by schovával cennosti do krabice s hračkami?“ smála se
jí Anka.

„Třeba já,“ nenechala se odbýt Linda. „Loni o Vánocích jsem si
schovala do bedny s hračkami všechny své drobné peníze!“

Magda kousek pooděšla a opřela se zády o komín. Příjemné
hřál a ona si teprve teď uvědomila, jak je prokřehlá.

„Auvajs, něco mě píchlo!“

Sáhla si na zadní kapsu a nahmátla rozepnutý špendlík, na
němž držel kapesník s mincí. Chvilí se ho pokoušela znovu za-
pnout, ale nakonec ho zahodila.

Vtom zaskučel vítr a všechno zhaslo. Venku ještě nebyla úplná
tma, ale ta troška kalného světla se jen ztěžka prodírala okénkem
zalepeným pavučinami.

Děvčata propadla panice, vrážela do sebe i do nábytku, snažila
se najít schodiště. Malá Linda Jandová zakopla o krabici s hrač-
kami, kterou právě prozkoumala, a začala vriskat: „Někdo na mě
sáhl! Bubák! Bubák!“

„Neblázni, ještě před chvilkou se svítilo a žádný bubák tu ne-
byl. Podej mi ruku,“ uklidňovala ji Magda.

Jakmile se však k Lindě sklonila, zachytila o uvolněné prkno
za komínem a dostala stejný strach jako její malá kamarádka.
Obyčejné prkno jí v té chvíli připomínalo kostnatou ruku, která
ji drží za kapsu u kalhot. I ostatní věci na půdě se proměnily. Vel-
ká starodávná skříň připomínala obrovského netvora se zvednu-
tými tlapami, přichystaného ke skoku. Odřený kufr vypadal jako
rakev, polámané houpací křeslo jako čarodějnice klečící nad kot-
líkem. Z psacího stolu se stal tajemný vchod do strašidelné jesky-
ně. Magda se vytrhla ze sevření, osvobodila se a klopýtala i s Lin-
dou k točitému schodišti.

Paní Láryfáry zapálila dole v pokoji tlusté bílé svíčky a každé-
mu dítěti jednu podala. „Budte opatrní, radši je nepokládejte na
zem, posviťte jeden druhému. Už jste něco našli?“

„Ano,“ ozvala se Petra. „Našla jsem tajnou zásuvku, jenomže
prázdnou.“

Ostatní děti taky začaly vyprávět o svých objevech, pokaždé
však musely dodat: „Ale nic tam nebylo.“

„Nevadí,“ povzddechla si paní Láryfáry. „Hlavně že jste ty zá-
suvky a přihrádky objevili. Máte tak bystré oči, že jste je vypát-
rali za pár hodin. Mně to trvalo celých deset let. A teď znovu do
díla. Mám takové tušení, že najdeme další tajnou skrýš dřív, než
se zase rozsvítí světlo. Je přece daleko zajímavější hledat poklady
potmě! A vůbec nejlepší je, když se k tomu ještě přidá bouřka!“

Děti souhlasily, ale už ne tak nadšeně. Vzaly si svíčky a znovu
se pustily do hledání.

Paní Láryfáry se zeptala Magdy: „Pomáhá ti ten pirátský talis-
man?“

„Kdepak. Mám hroznou smůlu. Ať se dívám, jak chci, nic ne-
najdu.“

„Jen si ho promni mezi palcem a ukazováčkem,“ řekla paní
Láryfáry. „To se ještě uvidí, jestli jeho kouzlo nezačne působit!“

Magda si sáhla na kapsu u kalhot, ale kapesník s talismanem
byl pryč!

„Propána! Já ho ztratila!“

Vtom si vzpomněla, jak na půdě zachytila o vyčnívající prkno.

„Počkat! Už vím! Bude na půdě!“ vykřikla radostně.

„Mám jít s tebou?“ pousmála se paní Láryfáry.

Magda nechtěla přiznat, že se trochu bojí, a tak řekla: „To není potřeba. Mám svíčku a vím, kde ho hledat.“

Rozběhla se tak prudce, až se plamínek její svíčky povážlivě zatřásl. Už se zdálo, že zhasne docela.

Paní Láryfáry zavolala: „Radši si s sebou vezmi zápalky. Na- jdeš je na poličce u dveří. Na půdě to táhne.“

Magda sevřela v dlani krabičku zápalek a začala stoupat po schodech na půdu.

Plamen svíčky vyšlehl vysoko, jako by chtěl osvětlit každíčký kout schodiště, a vzápětí klesl v prudkém závanu studeného vzduchu. Tam nahoře se zdálo, že venku zuří hrozná bouře. Vítr skučel a vyl pod okapem, déšť zběsile bičoval okénko a bušil do střechy, jako by se chtěl dostat dovnitř. Magda zvedla svíčku nad hlavu a rozhlédla se. Aha! Tady je kufr; houpací křeslo, bedna s hračkami a tuhle ten strašný netvor. Ale ne, je to jen skříň!

Pomalu se blížila ke komínu. Proboha, taková tma! Najednou svíčka v průvanu zhasla. Magda rychle rozškrtna zápalku – ale ta také zhasla. Rozškrtna ještě jednu – zase bez úspěchu. A další a další. Nakonec jí zbyly jen dvě. Roztřesenými prsty škrtna před- poslední zápalkou. Výšlehl ohýnek, svíčka zapraskala a konečně se rozhořela klidným plamenem.

Magda opatrně nakoukla za komín. Viděla uvolněné prkno a na jeho konci – kapesník paní Láryfáry! Natáhla se pro něj, ale cítila, že drží pevně. Pořádně jím trhla – a zeď se dala do pohybu!

Magda si posvítila, aby viděla, co se vlastně stalo. Za dřevěnou stěnou zavěšenou na pantech spatřila šest tajných zásuvek.

Otevřela první. Uvnitř byly samé zelené papírové bankovky. Otevřela další – ta byla naplněná zlatými hrudkami. Ve třetí zá- suvce se třpytilo stříbro, ve čtvrté drahé kamení, v páté velikán- ské perly a v šesté zlaté šperky.

Magda se rozběhla po schodech s křikem: „Paní Láryfáry! Paní Láryfáry! Už to mám! Peníze! Zlato! Perly! Drahokamy! Pojdte se podívat!“

Všichni se rozběhli na půdu.

Paní Láryfáry se dívala na tajnou skrýš. Stála bez hnutí, objí-

mala Magdu kolem ramen a do očí se jí draly slzy. Magda jí před- váděla jednu zásuvku po druhé a paní Láryfáry si jen utírala oči. „Nebožtík muž byl hodný člověk. Vždyť jsem vám to říkala.“

Každý z dětí se chtěl na poklad podívat, pořád dokolečka se vyptávali, jak ho Magda objevila, a žmoulali v ruce pirátský talisman. Do pokoje se vrátili, až když tma venku úplně zhoustla.

„Propána, jsem já to ale popleta!“ spráskla ruce paní Láryfáry. „Jistě už máte hlad, vy moji ubožáci, a já si prohlížím poklad! Dočista bych zapomněla na večeři! Co abychom to společně osla- vili? Buřty si opечeme nad krbem, přineseme si čokoládovou zmrzlinu a zákusky. Já skočím do obchodu a vy, kluci, zatím na- noste z dřevníku polena na pořádný oheň. Ty se, Jardo, podívej ve sklepe po kanálu, aby ta voda konečně otekla. Magda s Ma- ruškou a Katkou mi pomohou s nákupem a vy, Majko a Huberte, dohlédněte, aby se všichni převlékli do suchých šatů.“

Náhle se rozsvítilo světlo.

„Hurá! Hurá!“ volali všich- ni. Jen Jožka a Tomáš se ne- tvářili nadšeně.

„Hromská práce!“ hudovali.

„Mnohem větší zábava byla jez- dit ve sklepe na lodičkách se svíčkami! Hráli jsme si, že jsme v zatopeném dole, a zkoušeli jsme, jestli je tam dost kyslíku.“

„Až zase půjdete do sklepa, zkuste pro změnu, jestli je tam kanál,“ zasmála se paní Láry- fáry.

Vtom příběhl Jarda Tomek.

„Našel jsem ho! Byl ucpaný nějakým kusem papíru. Je to asi nějaký dopis pro vás.“

Paní Láryfáry rozložila mok- rý cár a četla:

Milá ženo,
poslední tajnou skrýš jen tak snadno nenajdeš, proto Ti nechám
vám v poliče se zahrádkickým náradím tento dopis. Bude v ní
za čas takový nepořádek, že Ti nezbude nic jiného než ji uklidit
a pak mé psaní najdeš. Poslední tajná skrýš s pokladem je na pů-
dě za komínem. Musíš odsunout to uvolněné prkno.

Tvůj milující manžel

Láryfáry
„Bože!“ vykřikla paní Láryfáry. „Zrovna včera večer jsem se na tu
poličku dívala a přesně si vzpomínám, jak ten papír upadl na zem!
Myslela jsem, že je to nějaký starý pytlík od semínek, a nechtělo se
mi ho zvedat. Bez tvé pomoci bych ho nikdy nenašla, Jardo. A sama
bych už vůbec nedokázala najít tu skrýš, to mi věřte. Déšť nám dnes
přinesl štěstí. Ucpal se kanál na ulici, takže Magda našla pirátský
talisman. Pak se ucpal i kanál u mě ve sklepě a my jsme našli dopis
od pana Láryfáry. Myslím, že odtedka budu za déšť vždycky vděčná,
a to i v případě, že se nekoná výlet, na který jsem se těšila.“

